

Fra stille Bunde.

Af L. Rabbe.

(Fortsat.)

Stemt og rart nok kunde Studentens Ansigt i og for sig selv være, det skulde hun vilig indrømme, men der var en vis, om man saa tør kalde det, hebenst Mangel paa Snit udbredt over ham. Det bukkede Haar, der aabenbart fik Lov til at tumle sig, som det selv vilde, det ungdommelige Skæg, der frit turde pippe frem over hele Ansigtet, den noget lavslammede Figur og den sjenkelige Ligeindighed for Form, som Dragten bar Vidne om, taalte rigtig nok ikke nogen Sammentigning med hendes Slægt, elegante Søn, om hans Gæst end var aldrig saa indfødt. Hun vidste ikke og kunde ikke vide, at den fremmede unge Gæstlig under disse bestemte Ydre gemte en brændende Sjæl, der søgte sig fuld af aandelig Nidkom og hige efter at brede den ud for Verdens Sjæle, og at han var kommen med det bestemte Forsæt at forbovle den med store Syner og Veltalenhedens Ord. Hun anede ikke, at den Udseelse, der hvilede lidt trykkelig over hans Bæsen, ikke var ganske fri for at have sin Rod i en Smule indre Selvsjæle, der søgte at foragte det ydre Skin og dog ikke kunde frigøre sig for dets Raat. Og dog var der paa Vinden af alt dette noget umiskendeligt Godt og Værdt, og da derfor Madam Brus først havde fornøjet sig ved at tænke, at han gerne vilde se ud som hendes Søn, men ikke var i Stand dertil, samt deraf udtraadte den Slutning, at Sligt kommer mindre an paa de ydre Betingelser end paa naturlig Begavelse, saa skundte hun sig læseligt at bukke paa, at han var en Enkes Søn og maatte ikke en Gang have Maad til at være elegant, og det gjorde hendes Velskiksheden dobbelt inderlig og oprigtig. Men havde Proprietæren rigtig set, hvorledes han her stod i Begreb med at føre en idilliid Frihedskam til sin Arne, saa havde han dog maatte ikke slet saa hjerteagtigt rystet hans Haand og ikke med slet saa ubetinget Godtrothed sagt:

„Velkommen skal De være, Hr. Student, og Tak, fordi De vilde se en Vending til vor S. Den er kun lille og simpel, men saadan, som den er, staar den til Deres Naadighed fra den ene Ende og til den anden.“

At Komitue Else kunde ikke en jomruelig Udseelse ved første Gang at kikke hvide paa saadanne to unge Herrere, var end den ene af dem hendes Fætter og Barndoms Kammerat, det var til at forstaa, men hvad der gik af Stolmejereren, da Turen ogsaa kom til ham at bøde Hr. Svane velkommen til Ven, det var igen ubegribeligt. Han, der ellers plejede at være den mest velsigende og imødekommende gamle Stolmejerer af Verden, altid med et venligt Smil og et godt Ord paa rede Haand for enhver, han stod nu med dærende Læber foran den unge fremmede og kunde sin give et fejlet Forsøg paa at flamme et Par afbrudte og usammenhengende Ord frem. Og idet Lyset, skønt det var mod Aften, skar ham i Sjæne, saa han maatte blinde der, gik den underlige Begavelse, der brevede mellem Smil og Taarer, eller hen over hans Træl. Uopadvarende maatte denne hans Opførsel have vakt Forundring, hvis ikke Pool meget belesigt havde afbrudt Tavsheden og bemærket:

„Gæstligheden trænger vist faert til at faa noget at spise. Sæen var lidt haard ved den, men den er af gammel Vikingslægt og kommer sig nok, saa snart den har faaet lidt at tørre sig paa.“

En let Værgelse gik hen over Hr. Svanes Ansigt ved denne leslimelige Bemærkning, der ganske stemmede med Pools færdige, ugenerte Forsøg overfor ham, men det var ikke desto mindre et betænksomt Blik, der havde til Følge, at de saa Minutter efter stod samlede i den hyggelige Dagligstue. Og der blev Glæde paa Gaarden, da Pool med sin tilhørende Tunge begyndte at udtale sig om sine Anskuelser og Planer.

„Jeg kaster ikke til Eksamen!“ ytrede han, røstende paa Hovedet, til Proprietærens omhyggelige Spørgsmaal om, hvordan det gik i den Henseende.

„Alte det, Pool? Hvad Pøcker befiller du da derinde?“ spurgte hans Fader med en noget overrasket og betænkelig Mine.

„Jeg studerer, Fader!“ svarede Pool med et fornøjet Smil. „Jeg hører gerne paa alt, hvad de Herrere Professorer har at sige mig, men jeg godfænder ikke noget uden efter en fri, videnskabelig Forforskning. Jeg gæter at være Specialist, for det er egentlig det eneste, der er noget ved i vore Dage, og jeg kaster mig vel sagtens nok enten over Vejret eller over Maden eller maatte over begge Dele paa een Gang. Jeg bliver nødt til at gøre et lille Snip til Frankrig, Tyskland og maatte et Par andre Lande paa Videnskabens Vegne, for vore Høpitalet her hjemme lader efter min Mening Kofficillit tilbage at snffe.“

„Ja, men først Eksamen, Pool!“ erklærede Proprietæren, som fandt det nødvendigt at holde strengt paa dette Punkt.

„Det forstaa sig! Den går jeg naturligvis af først!“ svarede Pool med en Haandsbevægelse, der ikke kunde end fuldstændig berolige hans gode Fader. Da der var saadan en Duff af Ungdom og Overmod i hans Tale, at det virkelig næsten var lige saa godt, som om det allkommene allerede var haande gjort og besluttet. Proprietærens Ansigt straalede, Madam Brus lattede sig med lille Roberglæde, Else glæmte sin Udseelse og saa smilende paa sin glade, unge Fætter, og Stolmejereren, der nu saa nogenlunde var bleven sig selv igen, gned sig i Sanderne og traf op i sine Klipper af glad og lærig Deltagelse. Hvor vidt derimod den unge Gæstlige søgte sig ligesaa lykkelig, er et andet Spørgsmaal.

Han skulde ikke have troet, at han var den Ordets varme Beundrer, som han dog var, naar man hørte, hvor tungt og behævet Svarene faldt fra hans Læber, hver Gang et Spørgsmaal vendt vilde drage ham ind i Samtalen. Han havde som saadant bestemt at forbare Ven, men Resultatet var, at han stod flov og udslettig over for den ved det første Ord. Han argtede sig over Pools Tunge, der blev ved at løbe som Ræv i et Hjul, og kunde ikke forstaa, hvorledes nogen kunde finde Interesse i saa lette Værer. Men hver Gang Komitue Elses lette Skikkelse og straalende Smil gled gennem Stuen, kunde han ikke lade være at lade sine Sjæle søge hende, og lige saa lidt kunde han lade være med dnt rådende Rinder at staa dem med igen, hver Gang han troede sig fanget deri. Uder disse Omstændigheder gænerede det ham oven i Arbejd, naar hans Blik faldt til den Side, hvor Stolmejereren fandtes, ufryvelig at træffe hans Sjæle hvilende paa sig med et sørgende, halvt bønligt Blik. Det var ham ubegribeligt, og der-

for var det ogsaa ganske naturligt, at han begyndte at synes mindre godt om Stolmejereren og saa en lille Mistanke om, at han muligvis hørte til den gamle, aandelige Skole.

Trods alle sine Faderglæder, havde dog ogsaa Proprietæren sine ret gyldige Grunde til at jøle sig en Smule pirrelig, idet han som Vært fattede sig for Enden af det velbestaaende Bord. Som Følge af sin fuldstøds Natur havde han nemlig faaet Tilbøjelighed til Svimmelhed og Blodfigninger til Hovedet, i hvilken Anledning en ubarmhjertig Ræge havde forefæret ham hver Morgen at driffe en vis Mængde Vand paa fastende Sjæle og den øvrige Del af Dagen holdt en nogenlunde streng Diet. Han var netop midt i Kuren og fuld af retfærdig Forsbitrelse derover.

„Der vil han forlange!“ udbrød han med et ærgert Blik paa alle de gode Sager, hvorunder Vordet bugnede, „at man skal nøjes med et lumvent Tæg og en uslet Vid Fransbrød til sin Aftensmad. Det er jo hverken til at leve eller dy af! Nej, saa holder jeg paa Stolmejererens Kur. Han raabede mig til at tage et Par af hans Draaber en Gang imellem, naar jeg selv syntes, jeg havde Lykt dertil, og for Resten spise Vef og driffe Kortvin for at faa Kræfter. Hvad siger nu du, Doktor?“

Ved denne Henvendelse stødte Stolmejereren lidt angstelig til den unge Ræge. Det hørte nemlig til Ejendommelighederne ved de fleste af hans Kur, at han gerne søgte at forene det naturlige med det kunstige, hvilket i Almindelighed fandt stort Bifald paa den ufsuldige L, men i dette Tilfælde havde han en lidt pinlig Formennelse af, at det dog maatte ikke var nogen strengt videnskabelig Fremgangsmaade.

„Hvis du har Lykt til!“ svarede Doktoren med et let Skuldertræk, „at faa dig et apoplektisk Anfald en af Dagen, saa kan du jo gerne spise Vef og driffe Kortvin, og det er en velmagende Waade at faa Apoplektisk paa, det kan jeg ikke nægte. Men ellers gør du bedst i at holde dig til den anden Kur!“

Stolmejereren saa forkynt ud ved Tanken om, at han laaledes leslimeligt havde sat Proprietærens kostbare Liv i Vove, og denne selv tog sig ærgertlig til Vret ved at se, hvorledes Kæmpe sig hans Tilbøjelighed imod. Dog var det ham et Trøst i denne Modgang at lægge Mærke til, hvor sikker hans Søn allerede var i sine Sager. Og da samme hans Søn, efter laaledes at have indfaldt sig det Krav paa Røst, hans Skald stillede til ham, oven i Kædet straks efter formidledes og erklærede, at vi behøvede dog ikke at tage det saa strengt, siden det nu var i Ferietiden, samt velsigt tilbød at paatage sig Ansvaret for nogle imaa Udsejler, saa opklæredes den Ulykkelige Faders Ansigt ganske, og han begyndte med glad Jøer at tage for sig af Retterne.

„Videnskaben er ikke saa streng i vore Dage!“ tilføjede Doktoren venligt. „Den er frimindet og vil gerne indrømme folk imaa Frihed!“

„Videnskab og Frihed!“ udbrød her den unge Gæstlige, pludselig seende sit Snit til at bestige sin Kæphest. „De to har nok ikke saa meget med hinanden at gøre. Usikkert var det, om et Punt af den Frihedsaand, der er vor Tids Sørlende, kunde betragte ogsaa Videnskabens Lidt og give den en Røststraj. Men gammelbægs Stendrian og Dybbild!“

Han lod netop i Begreb med at aabne en Torden-tale mod de gamle Dages Sænder, og Proprietæren, som var en varm Beundrer af disse gamle Dage og slet ikke kunde forjone sig med Nutidens nedbrændende Tendenter, havde allerede vendt et Par store Sjæne, fulde af vaagende Mistænksomhed, imod ham, da Stolmejereren, der havde passet at komme til at sidde ved hans Side, hastig bøjede sig over mod Hr. Svane og i en dæmpet, næsten ydmyg Tone sagde:

„Deres Fader elskede Videnskab og var skiftet for den som faa. Jeg — jeg —“ her dirrede hans Stemme lidt, „har haft den Lykke at se ham, da vi begge var unge!“

Ærgertlig over at blive afbrudt netop, som han laaledes havde begyndt at faa Munden lidt paa Gang, søgte Hr. Svane sig ikke oplagt til at lade sig røre af denne Henvendelse til hans sønlige Kælelser, men standede forvirret og kastede et bittert Blik til Stolmejereren. Og Pool var ikke sen til at gribe den klunne Traad og med et smukt Udtryk af Resignation i sine ungdommelige Træl, der rødnede af Skubbed, fortsatte:

„Det er for Resten værre med mig selv. Jeg har nemlig diagnosticeret mig en lille Fiftis ud.“

„Hvad for en er det, du har — hvad for noget?“ spurgte Proprietæren, forvirret og dog glad over de vanfælige Udtryk.

„Ja, det er ikke andet end en Smule Tæring!“

Ved disse Ord saa Rægen sig omkring med et lille velbehageligt Suf, men standede i det samme forbløffet og tabte sin interessante Fønting i en forvirret Rødmen. Han havde nemlig ikke husset paa, at han sad ved sin Moders Side, og derfor heller ikke beregnet, at han ved at vende sig om skulde møde hendes Sjæle, stirrende paa ham, fulde af Taarer og med dnt Kammer over en saa fortvilet Diagnose. Et Sjælligt kempede Pool tappert for at velbehageliche sin lægesidenfælelige Rørdighed, men ved Synet af den første tunge Taare, der littede sig ned over hans Moders Kind, var det ude med al Berødigheden. Han slog sine Arme om hendes Hals, kysede hende lige for alles Sjæle paa en helt videnskabelig Maade og udbrød med en Mine, der valedde mellem Skjelmeri og Udseelse:

„Du skal ikke bryde dig noget derom, lille Moder, for jeg skal sige dig, den er saa ganske i sin Begyndelse, at det vil være over hundrede Aar, før den rigtig kan komme til at uddille sig, og saa er jeg jo over den farlige Alder.“

Roegenkunde beroliget ved denne formidende Forflaring, lærerede Madam Brus sine Sjæle og kunde fornemlig med et Smil atter hengive sig til sin Virksomhed som Værtinde, medens Proprietæren tog Ordet igen og ytrede:

„Det træffer sig overmaade heldigt, at du er kommen netop nu, Pool. Søren har faaet en Hæm Vold i Raffen, som du kommer til at tage under Behandling. Det er vel en Ting, som du forstaaer dig paa?“

„Det er ikke min Specialitet, men man tager naturligvis alting med. Jeg har desuden selv en Del Disposition dertil!“ svarede Doktoren og søgte sig forsigtigt i Raffen, men skundte sig derpaa, belært af sin nylig indvundne Erfaring at tilføjede:

„Det har nu ikke noget at betyde, men det er ikke mere end et Par Dage siden, at vi fik en Patient ind paa Høpitalet med en Hals som en Stud af Lutter Vidskab.“

„Ja, bevares. Hvad gjorde J da ved ham?“ spurgte hans Fader deltagende.

„Vi skar Jøren i Stykker fra det ene Øre og om til det andet!“ svarede Rægen koldblodigt og fattede sin Kniv med en resolut Mine i en stegt Skilling.

„Det gjorde da sikkert ondt!“ udbrød Proprietæren besigtet.

„Ja, vist gjorde det ondt! Han brølede!“ led Svaret med fagmæssigt Velbehag.

„Du maa have fat paa Søren endnu i Aften, Pool!“ erklærede hans Fader, som nu indfald, at det var meget nødvendigt at tage hurtige og alvorlige Forholdsregler.

„Jeg har Forbindtasten i Kommen, og vi skal snart faa Karlen i Orden igen!“ svarede Pool tilfidsfuldt, hvorpaa hans Fader lænede sig tilbage i sin Stol og strakte Venene fra sig med en Mine som en Mand, der har naaet sit Vids Maal og ser sig selv i en fuldkommen Skikkelse leve og igen i sit Afkom. Og det var, som han hvilede bemærkede til Stolmejereren, det rare dered, at Pool alligevel var saadant et beffedent ungt Menneffe, der ikke var det ringeste vigtig over sine Fortrin.

Denne Mening deltes dog ikke helt og holdent af den unge Gæstlige, der følte, at han sad inde med noget betydningsfuldere og gerne havde givet et og andet deraf til bedste, men ikke kunde faa et Ord indført paa Grund af denne Forfælelse i Lutter materielle Ting, hvorfor han begyndte at faa en stærk Mistanke om, at det stod ilde til med den aandelige Sans paa Ven. Og derhos havde han stadig sin Værgelse af den stoffets Stolmejerer. Over Gang han med Væge havde maadet sig op til en fæl og afgørende Udtalelse om et eller andet af Tidens brændende Spørgsmaal, kunde han være vis paa at finde denne sin Værgesand med irrig og formelig angstelig Kæft hørende sig over imod ham for i en fortrolig høiflende Tone at afbrøde ham med allehaande Spørgsmaal, saa om hans Moder, saa om ham selv, og førend han var bleven ham fœit igen, var det gunstige Sjælligt gaaet tabt, og han sad atter som en itum og magtesløs Tilhører. Hvad hans Familieforhold kom denne gamle Sænel ved, hvad det angik ham, at han var en Slags Sildebeføring, kommet til Verden mange Aar efter sine Forædres Vætefæl, og andre lignende Ting, det kunde han ikke for sit Liv begribe. Thi lidet anede han, at den gode Sjæl i velment Omhyggelighed for ham søgte at forebuge ubetænksomme Udtalelser, som han vidste, maatte berøve ham deres ærlige og godmodige, men i sine Meninger heftige og paafaaelige Væris Gunst.

Saa snart Maaltidet var endt, var det en sand Fornøjsel for Proprietæren at høre Søren op til sin Søn, Doktoren, hvem han gjorde sig en Glæde af at indrømme sit Ankor til Konsultationsøverelse. Ankommer her fandt Søren det rigtigst at lade Begynderens Gang udstille sig af sig selv og tage sine Forholdsregler derefter, thi han havde det paa Formennellen, at nu skulde nye Kamfer prøves, og var til Sindts at sætte sejt med sejt. Af den Aarsag blev han staaende ganske tabs og stiv foran den unge Ræge, som paa sin Side gladede sig hjerteagtlig over nu at skulle vise sig i et nyt og almindere Vef for denne sin tidlige Lige-mand, for ikke at sige Overmand.

„Du skal ikke være bange, Søren! Jeg skal ikke gøre dig noget, uden hvad der er til dig eget bedste!“

Med saadanne trøstelige Ord opmuntrede Pool sin gamle Kammerat og Ungdoms Vælleder til at fydte Hjertet op i Rivet og vise sig som en Mand, og denne svarede:

„Det er godt, det samme, Pool!“

„Jeg praktiserer ellers ikke endnu uden for min Familie og mine Venner!“ bemærkede Pool.

„Jeg, det skal jo gerne gaa ud over de nærmeste først!“ svarede Søren i en Tone, som om han var beredt paa at finde sig i det mundgaelige.

„Jeg har imidlertid for gammelst Vensteds Skuld, Søren, ikke villet oplyste at tage fat paa dette Tilfælde!“ bemærkede Pool, fuldkommen bevarende sin Overlegenhed. „Jeg har anset det for rigtigst at tage det straks.“

„Elders kunde det ogsaa gerne have gaaet hen og kommet sig af sig selv, Pool!“ indrømmede Søren med et Rif.

Tilfældet frøvede en langvarig Undersøgelse, der satte Sørenns stærke Taalmodighed lidt paa Prøve og gav Pool Vejledning til at uddille for ham, at den yngre Rægekunst havde sin Styrke i Diagnostik, og at denne med Sikkerhed kun kunde fremgaa af en omhyggelig Manipulation, efterfulgt af en grundig Eksamination. J Overensstemmelse med denne Grundtænkning spurgte han derpaa i en forretningsmæssig Tone:

„Har du lagt Mærke til, Søren, om den lange har haft dette spændte, let rosenfarvede Udseende?“

„Jeg, jeg har ikke, Pool, formodentlig, at jeg har ingen Vej i Raffen!“ svarede Søren.

„Nu, det gør heller ikke videre til Sagen,“ svarede Rægen, tog en sirlig Forbindtast frem, oplygte den længste Kniv, han kunde finde deri, vuggede den lælende i Haanden og bevægede med en grublende Mine:

„Vi funde nu enten forjæge nogle Snit, eller vi kunde lægge et godt Trækplaster derpaa, og naar det havde truffet tilstrækkelig, ride det af for at anbringe et nyt paa det saaledes forberedte Saar!“

„Lad os drage Punten først, Pool!“ svarede Søren med lærer Sindørs, end man skulde have formodet under saa betænkelige Vilkaar.

„Vi vil imidlertid ikke gøre nogen af Delene!“ erklærede Doktoren efter et Sjælligt Betænkning og gentte igen sin Kniv i Forbindtasten, som han dog for en Sikkerheds Skuld beholdt i Haanden.

„Stolmejereren plejer nu at bruge en tygget Melmad eller en Klut Grødt!“ antydede Søren, der begyndte at finde, at han trængte til at hjælpes en Smule paa Gled. „For han siger, at derfor den ikke kommer ud, saa kan den gerne gaa hen og gaa op i Hovedet med det samme.“

„Hvad kan gaa op i Hovedet?“ spurgte Pool med et højt Smil. „Mener han Grøden?“

„Nej, men mener Onkfæben!“ svarede Søren, lige saa lidt forvirret af Svaret.

„Nu ja — som Svuraad betragtede er de ikke ilde og mere maa vi jo ikke forlange af vor kære Stolmejerer!“ indrømmede Doktoren i en overberende Tone.

„Det forstaaer sig, Pool, han behøver ikke at gøre saa lang en Snal om det som en rigtig Doktor, for han kan altid gøre det lige paa Stedet!“ svarede Søren roligt.

Efter en saa delikat Vaamindelse havde Pool naturligvis ikke andet at gøre end at give sig til at tænke alvorligt over Sagen, og da han havde anvendt nogle

Ujeblikke derpaa, løftede han Hovedet, tog en rask Beslutning og erklærede:

„Ved du hvad, Søren? Jeg tror, vi vil blive staaende ved Grøden!“

„Eller kanske ved den tyggede Melmad?“ tilføjede Søren med det ufsuldige Ansigt af Verden.

„Paa ingen Maade!“ svarede Doktoren med alvorlig Bestemthed. „J dette Tilfælde vil jeg absolut foretrække at anvende Grød. Her er en betydelig Ansamling af Pus, og lige overfor den vil selv den bedste tyggede Melmad vise sig træfelsesløs. Grøden maa bverken være for stiv eller for lind, men have en passende Konsistens. Jeg skal selv hjælpe Else at foye den og sørje Gang vise dig, hvorledes den bør anbringes. Du maa øjeblikkelig gaa til Sengs, holde dig der et Par Dage eller tre, og, saa vidt muligt, ligge paa Siden eller paa Mavens.“

„Ja, je, i Aften kunde jeg jo endda gaa i Seng, men i Morgen er det jo rebelig nok Søndag,“ indvendte Søren, „og den skulde en vel have et bitte Korn Lige af!“

„Ingen Opsættelse!“ svarede Doktoren strengt. „Elders indgaaer jeg ikke for Følgerne!“

„Ja, skal jeg, saa skal jeg!“ indrømmede Søren og løjede sig ærgertlig bag Vret. „Men det var slem, for jeg skulde have været i Rav med Miffel i Morgen.“

„Hvad for noget — en Rav, Søren?“ spurgte den unge Ræge og spidede pludselig Vret.

„Han har faaet sig en Gule i Skoven her tæt ved Gaarden og tager ved mange af vore Vænder. Derfor havde jeg betænkt at ryge ham ud og je at faa ham til at flygte sig et Korn, men det maa jo nu være det samme!“ vedblev Søren med et Udtryk af stille Hengivelse i sin Tale, men tilføjede dog straks med opblusende Velsigelse: „Det er bestemt, at han er der!“

„Saa skal jeg sige dig noget, Søren!“ udbrød Pool, fuld af Jøer for Sagen. „Saa ryger du uden videre Miffel ud i Morgen, og Svane og jeg flyder ham!“

„Ja, se det er nu ikke Jagttiden!“ indvendte Søren svagt.

„Det gør ikke noget!“ svarede Pool og ffød alle Anvendinger til Side med sin Forbindtast. „Saa sætter jeg Sænarer for de andre Udgangs og fanger Knekten levende, det er egentlig ogsaa morsommere. Men slipper han igennem, saa flyder vi ham uden Varmhjertighed paa Bæsten alligevel!“

„Jeg havde ogsaa betænkt, at vi skulde haft os en Riffetur!“ vedblev Søren stadig med sin lille Øjvæle af det hele. „Jeg ved, hvor der er Riff til faa!“

„Da skal vi ogsaa have fat paa dem, det kan du stole paa, Søren!“ udbrød Pool energisk.

„Men det var den Grød!“ ytrede Søren sagtmodigt.

„Ja det er sandt, det var den forbillrede Grød!“ indrømmede Pool mismodigt og henlant atter nogle Ujeblikke i dybe Betragtninger. Men efter at have grundet lidt, løftede han læft sit Hoved, og med Ijere Miner, i en fortrolig Tone, som den er, foragtede dens tomme Sjæl, udbrød han: „Nu skal jeg sige dig noget, Søren! Jeg tror, ærligt talt, ikke, det har saa funderligt at betyde med den Vild, men lad det blive imellem os to. Lad os je det an i et Par Dage eller tre, og hvis du saa har megen Lykt dertil, saa kan du jo gerne lægge en Smule tygget Melmad paa og endda ryge Miffel ud — Skade kan det i økært Tilfælde aldrig gøre. Og lad saa det være en Aftale!“

„Hvordan gaar det? Er J færdige?“ spurgte Proprietæren og staa i det samme et spændt Ansigt ind ad Døren.

„Si fi os endda smakket til rette om det, Sønd!“ svarede Søren og forlod Konsultationsøverelset med samme Rolighed, som han var kommen der med.

(Fortsattes.)

Bestil nu!

JULESTJERNEN

— 1914 —

Indhold:

Jomfruen:

Af Pastor Fibiger. Ill. af Povl Jørgensen.

Skyggen:

Af N. P. Madsen. Ill. af Luplau Janssen.

Julen og Julens Forfatter:

Af Pastor C. Skovgaard Petersen. Ill. af Clod Svensson.

Skandinaviens Juleang:

Et hidtil utrykt Digt af H. C. Andersen.

Chr. Richardt.

Af Pastor I. C. Kall, et hidtil utrykt Digt.

Den ny Forbindelse:

Af Valgm. Præst Carl Koch. Ill. af A. Hou.

Nytaarsaften:

Af Henny Larsen.

Artileristen.

Af Selma Lagerlöf. Ill. af Erik Henningsen.

En Kejserkæbne.

Af H. I. F. C. Matthiesen.

En Skitse.

Af Olaf Ricard. Ill. af Fr. Schwartz.

En Fortælling.

Af Falk Rønne.

Man vil erindre, at dette smukke Julehafte — trods den betydelige Forsyning, vi faar — hvert Aar plejer at blive udsolgt længe før Jul. Man opfordres derfor til at bestille i god Tid. Haestet ventes hertil først i December. Man henvende sig til Stedets Præst, Husets stedlige Agent eller direkte til os. Prisen er som altid .50 Cents.

3 Eksemplarer \$1.35
6 " 2.50
12 " 4.50
25 " 8.75

Netto-Portofrit.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.